

[Thor Pedersen]

at et tilskud går til personen i stedet for institutionen.

Vi vil arbejde positivt i udvalget, og jeg vil også gerne takke forslagsstillerne for forslaget.

Birthe Hansen (SF):

Med forslaget har man fra socialdemokratiske side ønsket at fjerne de forskellige hindringer af økonomisk eller anden art, der kan ødelægge muligheden for, at stærkt plejkrævende mennesker kan passes i eget hjem. Det er vi helt enige i ville være en god ting. Men om gennemførelsen af beslutningsforslaget, som det ligger her, er den rigtige løsning, er det for os at se på nuværende tidspunkt svært at sige.

Til forskel fra tidligere tanker, man har gjort sig med henblik på en lovfæstet dagpengeordning, vil man, hvis ikke jeg har misforstået det, med dette forslag gøre plejelønnen til en ydelse over bistandsloven, for i forhold til bistandsloven skal sygdom kunne begrunde hjælp, ikke alene når ansøgeren er syg, men også når en person er afskåret fra at passe sit arbejde på grund af sygdom hos et familiemedlem. Skønsprincippet fraviger man her, hvor der er tale om plejeorlov med lønkompenstation.

Umiddelbart forekommer det at være en enklere og måske mere gennemførlig måde, men – og det er et stort men, fordi det jo kun er en del af de komplicerede problemer omkring plejeorlov – problemerne i den forbindelse er af etisk og moralsk og praktisk karakter og hænger nøje sammen. At forsøge at afklare disse problemer omkring patientens ønske og de pårørendes ønske, uden at de pårørende føler sig presset ud i en plejerolle, som de hverken fysisk eller psykisk har ressourcer til, kan blive vanskeligt. Hvis de pårørende virkelig uden pres påtager sig plejerollen, er det vel også et spørgsmål, om de nødvendige forudsætninger er til stede i dag, nemlig et personale af hjemmesygeplejersker og hjemmehjælpere, der er uddannet til denne specielle plejefunktion, uddannet til at håndtere den proces, der foregår, og uddannet til at bearbejde egne holdninger, og samtidig forudses det vel egentlig også, at egen læge rent faktisk skal kunne hjælpe uanset tidspunkt på døgnet.

Jeg skal ikke komme længere ind i en opremsning af problemer, for der er sikkert langt flere, end jeg lige umiddelbart kan få øje på, men vi er ikke enige med forslagsstillerne i, at alvorligt syge og stærkt plejkrævende mennesker, deres familier og deres nære pårørende allerede i dag modtager god og rimelig hjælp. Indsatsen er langtfra tilfredsstillende, så også af den grund vil vi gå positivt ind i udvalgsarbejdet.

Aase Olesen (RV):

Vi er vel en 3–4 partier herinde, som er i den heldige situation, at vi næsten altid kan henvise til vores tidligere taler på dette område; der er nogle andre, der er nødt til at have et par arkiver: i og uden for regering. Jeg mener, jeg har været ordfører i dette spørgsmål tidligere, hvor det var venstre, der havde fremsat et forslag, og den socialdemokratiske regering, der gik imod. Nu kan vi altså opleve det modsatte.

Men sagen er jo alvorlig nok, og vi kan som tidligere give den samme melding, at vi finder, at problemet løses bedst lokalt. I den sidste del af sin tale kom socialministeren med en opblødning, idet hun opfordrede til, at vi skulle se, hvor langt man var kommet i kommunerne, og derefter overveje, om en lovgivning var nødvendig. Det vil vi da godt være med til, men umiddelbart finder vi fortsat ikke, at lovgivning vil være særlig hensigtsmæssig, og det gør vi ikke af flere grunde.

Jeg skal kun fremhæve, hvad jeg tidligere har sagt, og hvad tidligere radikale socialpolitiske ordførere har sagt om dette her, nemlig faren ved at lovgive alt for firkantet og dermed presse pårørende til alvorligt syge til at påtage sig en opgave, som de ikke kan klare.

Og vi ved jo alle sammen godt, at det først og fremmest er et pres, der vil blive øvet over for kvinderne.

Jeg mener naturligvis, at det er udmærket, hvis folk kan påtage sig den voldsomme opgave, der ligger i heltids at passe meget syge mennesker, men vi må også være klar over, at en masse mennesker, som står over for at skulle blive alene, måske netop har behov for at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet under en ægtefælles eller for den sags skyld